

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Praha 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti: **Trojské výhledy, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, IČ 247 20 879, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, Sp. zn. S-MHMP 23661/2013/OST/Ku, č. j. MHMP 301971/2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavební, ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. S-MHMP 23661/2013/OST/Ku, č. j. MHMP 301971/2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.800,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 8, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 10. 2012, č. j.: MCP8 142109/2012, sp. zn. MCP8 098435/2012/OV.Ves (dále též „stavební povolení“), jímž stavební úřad povolil stavbu bytového domu s názvem „BYTOVÝ DŮM TROJSKÉ VÝHLEDY“ na pozemcích parc. č. 698, 696 a 3756/1 v k.ú. Libeň (dále jen „stavba“) podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební

zákon“) a podle § 5 a § 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu (dále jen „vyhláška ke stavebnímu zákonu“), a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Řízení o povolení stavby předcházelo územní rozhodnutí ze dne 29. 11. 2011, č. j. MCP8 102182/2011 (dále jen „územní rozhodnutí“), ve druhém stupni potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. S-MHMP 128954/2012/OST/Li/Ko, které zdejší soud zrušil pro nepřezkoumatelnost rozsudkem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 9 A 148/2012-56.

Žalobkyně se domáhala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala nesoulad povolované stavby s podmínkou č. 2 písm. d) územního rozhodnutí, která stanovuje maximální výšku atiky s tím, že stavební povolení tuto podmínku nerespektuje, neboť podle dokumentace mají být na střeše postavena technická zařízení (dojezd výtahu, vzduchotechnika, klimatizační jednotky), a to až do výšky 1,5 m nad povolenou výšku atiky. Stavební úřad námitku zamítl s odůvodněním, že z podmínek územního rozhodnutí nevyplývá, že by podobná zařízení nemohla být umístěna nad úrovní atiky. Taková argumentace ovšem neobstojí, neboť jde proti smyslu územního rozhodnutí. Stavebním povolením lze povolit stavbu výhradně v mezích vytyčených územním rozhodnutím a nikoliv povolovanou stavbu pozměňovat v těch bodech, které nejsou územním rozhodnutím výslovně vyloučeny. Územní rozhodnutí výšku stavby definovalo pomocí maximální výšky atiky, a stavbu tak nelze navýšit nad mez stanovenou územním rozhodnutím.

Žalovaný k této námitce uvedl, že „*výšky konstrukčních prvků technických zařízení staveb se do podmínek územního rozhodnutí neuvádějí, pokud konstrukční prvky technických zařízení svými objemovými parametry na stavbě nevytváří dominantní architektonický prvek*“. Uvedený názor však nemá oporu v právních předpisech. Žalovaný sice odkazuje na přílohu č. 4 k vyhlášce č. 503/2006 Sb.,

Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobkyně zpochybnila účinnost protihlukové stěny, která měla zajistit plnění hlukových limitů po dobu výstavby. Namítala, že studie hluku ze stavební činnosti ze dne 11. 6. 2012 vycházela pouze ze tří fází výstavby, nikoliv z přesného harmonogramu prací, čímž nesplnila podmínku č. 19 územního rozhodnutí. Rovněž studie zcela bezdůvodně předpokládá práci jen jednoho hlučného zařízení v daný čas. Stavební úřad zamítl námitky žalobkyně s tím, že ze studie ze dne 11. 6. 2012 vyplývá, že stavební práce nepřekročí hygienické limity hluku.

K tomu žalobkyně podotkla, že hygienická stanice odůvodnila svůj souhlas se stavební činností s odkazem na akustickou studii zpracovanou společností Akustika Praha, s. r. o. z června 2012. Ve stanovisku se uvádí „*pokud budou dodržena všechna technická a organizační opatření, která jsou v akustické studii navržena, nebude docházet ve venkovním chráněném prostoru staveb k překračování předepsaných hygienických limitů*“. Hygienická stanice tedy udělila souhlas, který v odůvodnění podmínila dodržováním určitých technických a organizačních opatření (např. že bude v provozu jen jeden hlučný stroj), ovšem tyto podmínky nepromítla do výroku stanoviska. Vzhledem k tomu, že stavební úřad přejal do svého rozhodnutí pouze souhlasný výrok stanoviska hygienické stanice (a nikoliv již podmínky, za kterých byl tento souhlas udělen), nezajistil efektivní ochranu před hlukem ze stavební činnosti a jeho rozhodnutí je nezákonné. Stanovení závazných limitů hluku ve výroku stanoviska hygienické stanice není dostačující, neboť je třeba, aby souhlasné stanovisko vycházelo z projektové dokumentace. V opačném případě by *ad absurdum* stačilo

ve stanovisku určit zákonné limity, které nesmějí být překročeny, a to bez jakéhokoliv přezkumu dokumentace. Uvedená akustická studie se rovněž zabývala hlukem pouze ve vnějším chráněném prostoru, nikoliv hlukem uvnitř zasažených staveb. Hygienická stanice tedy neměla podklad pro posouzení hluku uvnitř staveb, a přesto ve svém stanovisku předpokládala, že tyto limity nebudou překročeny.

V odvolacím řízení Ministerstvo zdravotnictví namítané nedostatky neodstranilo a potvrdilo stanovisko hygienické stanice. Vůbec se přitom nezabývalo námitkou, že předpoklad akustické studie, podle něhož může být v provozu pouze jeden hlučný stroj, je zcela nereálný. Omezilo se na tvrzení, že stanovení podmínek pro provádění stavby (technických a organizačních opatření) není ve stanovisku nutné, neboť tyto podmínky jsou obsaženy v akustické studii, která tvoří součást projektové dokumentace. Žalobkyně k tomu zdůraznila, že v projektové dokumentaci chybí část „zásady organizace výstavby“, takže podmínka práce pouze jednoho hlučného stroje v jeden čas není ničím podložena. Ministerstvo zdravotnictví sice uvedlo, že lze zakročit v případě, že by byl limit hluku překračován, ovšem tento argument zcela popírá smysl vydávání předběžných stanovisek. Ministerstvo zdravotnictví rovněž zamítlo námitku žalobkyně, že akustická studie opomenula měření hluku ve vnitřním chráněném prostoru, a poukázalo na „*standardní neprůzvučnost obvodových plášťů budov*“; resp. se spolehllo na předpokládané vlastnosti zasažených staveb, aniž by zjistilo skutečný stav věci (tedy zda ve vnitřním chráněném prostoru nebudou překročeny povolené limity). Ze všech těchto důvodů je stanovisko Ministerstva zdravotnictví nezákonné a porušuje vlastnické právo žalobkyně, stejně jako její právo na zdraví a příznivé životní prostředí.

Žalobkyně proto v *páté žalobní námitce* žádala soud, aby ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal zákonnost stanoviska hygienické stanice, stejně jako potvrzujícího stanoviska Ministerstva zdravotnictví.

V *šesté žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že žalovaný vypořádal třetí a čtvrtou žalobní námitku společně a pouze uvedl, že vyšel ze stanovisek dotčených orgánů ochrany veřejného zdraví. Nijak přitom nereagoval na skutečnost, že Ministerstvo zdravotnictví dostatečně nepřezkoumalo stanovisko hygienické stanice, a odvolání zamítl s poukazem na potvrzující stanovisko Ministerstva zdravotnictví. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkou překračování hlukových limitů po dobu výstavby. Vzhledem k tomu, že v dokumentaci zcela chybí část „zásady organizace výstavby“, nelze stavební práce posoudit z hlediska působení hluku. Žalovaný tedy potvrdil povolení stavby, u níž nelze zajistit, aby stavební práce nepřekračovaly hygienické limity hluku. Jeho rozhodnutí je proto nezákonné.

Žalobkyně v *sedmé žalobní námitce* namítla, že spis obsahuje toliko koncept projektové dokumentace, ovšem stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že „*projektová dokumentace není zpracována ve formě konceptu a není takto ani označena*“. Žalovaný této námitce částečně přisvědčil a dodatečně zajistil podepsání některých částí dokumentace, ovšem nezpravil o této skutečnosti účastníky, kteří byli nadále přesvědčeni, že do předložení řádné dokumentace nebude stavební povolení vydáno. Žalobkyně opětovně tvrdila, že v projektové dokumentaci zcela chybí „zásady organizace výstavby“, a že i přes tento hrubý nedostatek žalovaný potvrdil napadené rozhodnutí.

V *osmé žalobní námitce* žalobkyně opakovala, že povolením stavby technických zařízení na střeše bytového domu dojde ke zvětšení zastínění její nemovitosti, a to nad rozsah,

který byl projednán v rámci územního řízení. Žalovaný se přitom k tomuto bodu odvolání nikterak nevyjádřil.

Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k *první žalobní námitce* uvedl, že objem a hmota stavby v prostoru se vymezuje pomocí prvků stavby jako je hřeben střechy, římsa, atika a výška jednotlivých podlaží budovy. Určení těchto prvků zároveň slouží jako podklad pro stavební úřad, který na jejich základě stanoví podmínky pro umístění stavby ve smyslu § 9 Na základě shora uvedeného žalovaný na napadeném rozhodnutí trval a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 13. 8. 2013 nesouhlasila s námitkou žalobkyně, že stavba byla povolena vyšší v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím. Na podlaze ploché střechy za atikou byla umístěna toliko technická zařízení, která nejsou stavbou ve smyslu stavebního zákona. Žalobkyně rovněž zřetelně neuvedla, o kterou část stavby se konkrétně jedná. Předmětem územního rozhodnutí je umístění stavby, její rozměry, odstupové vzdálenosti a výška. V případě umístění ploché střechy se přitom vychází z maximální výšky atiky (kterou je třeba chápat jako zeď nad hlavní římsou stavby kryjící pohled na střechu) a situování technického vybavení na střeše stavby není podmínkou územního rozhodnutí nijak vyloučeno. Rovněž z územního rozhodnutí v dané věci vyplývá, že v jeho podmínkách byla stanovena výška atiky pátého nadzemního podlaží, nikoliv maximální výška podlahy střechy.

Ze Souhrnné technické zprávy (odstavec B. 1. 2.) vyplývá, že technická zařízení na střeše nepřesáhnou výšku atiky o více než 1,5 m. Podle výkresu půdorysu střechy se zde mají nacházet instalační šachty, chladicí jednotky a komíny. Jedná se o lokálně umístěná zařízení, která svými objemovými parametry na střeše nevytvářejí výrazný prvek. K zastínění objektu žalobkyně proto nemůže v žádném případě dojít, neboť se jedná o stíny z lokálních zařízení, která dopadají výhradně na střechu stavby. Postup stavebního úřadu i žalovaného je správný i s ohledem na vyhlášku o územním řízení, neboť daná zařízení nevytvářejí na stavbě dominantní architektonický prvek, a proto je není třeba pojímat do podmínek územního řízení. Podle části D písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce o územním řízení platí, že základní objemové řešení nelze stanovit výškou konstrukčních prvků na střešní ploše, ale musí být stanoveno výškou celkového objemu stavby. V případě plochých střech se ke stanovení výšky používá výška atiky. Vzhledem k tomu, že rozhodování podle stavebního zákona spadá do veřejnoprávní oblasti, stavební úřad může svojí činnost vyvíjet pouze na základě zákona a v jeho mezích. Pokud žádný právní předpis nestanoví povinnost pojmout do podmínek územního rozhodnutí technická zařízení umístěná na střeše, stavební úřad nesmí závazné podmínky územního rozhodnutí rozšiřovat o tyto požadavky.

Ohledně namítaného počtu bytů (*druhý žalobní bod*) osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že počet bytů není stanoven v podmínkách územního rozhodnutí. Lze připustit, že odůvodnění územního rozhodnutí počet bytů obsahuje, ovšem toto odůvodnění není pro stavebníka závazné. Pro úplnost je třeba uvést, že v územním rozhodnutí je stanovena podmínka č. 2e) podle níž musí počet bytů odpovídat počtu odstavných a parkovacích stání; tato podmínka je přitom splněna. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že je třeba rozlišovat mezi dokumentací k žádosti o vydání územního rozhodnutí a projektovou dokumentací určenou pro účely stavebního řízení. Stavební úřad respektoval § 92 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož má povinnost doručit žadateli stejnopis územního rozhodnutí

spolu s ověřenou grafickou přílohou, kterou tvoří celková situace v měřítku katastrální mapy, popřípadě další vybraná část dokumentace. Nejedná se však o dokumentaci k vydání územního rozhodnutí, která proto není pro žadatele závazná (na rozdíl od projektové dokumentace ve smyslu § 115 odst. 3 stavebního zákona).

Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila ani s námitkou překročení hlukových limitů (*třetí a čtvrtý žalobní bod*). Z hlukové studie jasně vyplývá, že pracuje se všemi technickými jednotkami v objektu, včetně dojezdů výtahů na střeše pátého nadzemního podlaží. Je tedy zřejmé, že hluková studie započítala hluk z dojezdů výtahů a je nepodstatné, zda tabulka na její str. 6 tyto údaje obsahuje či nikoliv. Námitka žalobkyně je nadto předčasná, neboť potvrzení o dodržení hlukových limitů bude předloženo stavebnímu úřadu až spolu s žádostí o vydání kolaudačního souhlasu, bez něhož nelze objekt užívat. Až v této souvislosti může žalobkyně podat námitky, neboť do té doby není prokazatelné, zda bude skutečně docházet k překračování hlukových limitů. Námitky proti stanovisku hygienické stanice a Ministerstva zdravotnictví jsou nepřipustné, neboť tyto správní úřady nejsou účastníky soudního řízení.

K otázce účinnosti protihlukové stěny osoba zúčastněná na řízení uvedla, že hluk ze stavební činnosti byl řádně posouzen během stavebního řízení. Ze stanoviska hygienické stanice i z akustické studie ze dne 11. 6. 2012 jasně vyplývá, že zákonné limity nebudou překročeny. Osoba zúčastněná na řízení tedy předložila veškeré potřebné dokumenty a žalobkyně nepřináší žádný relevantní důkaz o jejich vadnosti. Hluková studie pracuje se třemi fázemi výstavby a výpočet hluku je proveden na základě konkrétního harmonogramu prací. Podmínka práce jednoho pracovního stroje je přitom uvedena v Zásadách organizace výstavby, které tvoří nedílnou součást stavebního povolení. Stavební úřad ověřil po nabytí právní moci stavebního povolení projektovou dokumentaci (včetně Zásad organizace výstavby), a podmínka práce pouze jednoho stroje je proto pro stavebníka závazná. Ve výroku stanoviska hygienické stanice tato podmínka sice není uvedena, ovšem stanovisko se opírá o výše uvedenou akustickou studii, kde je tento požadavek jednoznačně uveden. Žalobkyni zcela uniká smysl vydávání závazných stanovisek, neboť příslušný správní orgán vydává stanovisko na základě dokumentace, která je mu předložena a z ní vychází při stanovení konkrétních hlukových limitů. Nemůže však předvídat, zda bude podmínka reálně plněna, a proto je v její kompetenci rovněž provádění následné kontroly. Nadto osoba zúčastněná na řízení provedla na vlastní náklady měření hluku, které stavba působí, a podle zjištěných výsledků nebyly překročeny hygienické limity. Námitky žalobkyně jsou tedy teoretické a irelevantní.

Ohledně námitky, že měření proběhlo pouze ve venkovním chráněném prostoru (nikoliv vnitřním) osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že pokud hluk z výstavby a užívání stavby vyhoví ve venkovním chráněném prostoru, pak vyhoví i ve vnitřním chráněném prostoru. Vnitřní prostor je totiž navíc chráněn obvodovými zdmi, které musí dodržovat akustické vlastnosti stanovené zákonem.

Přezkoumání stanoviska hygienické stanice je pro účely tohoto řízení nadbytečné, neboť je zcela jistě vydáno v souladu se zákonem. O tom svědčí mj. skutečnost, že stanovisko potvrdilo v odvolacím řízení Ministerstvo zdravotnictví a nebylo v dané věci zahájeno přezkumné řízení dle § 149 odst. 5 správního řádu. Osoba zúčastněná na řízení považovala 6. bod žaloby za nesmyslný a zopakovala, že Zásady organizace výstavby tvoří součást projektové dokumentace. Rovněž spolu se žádostí o vydání stavebního povolení předložila projektovou dokumentaci, nikoliv její koncept, pouze některé její části nebyly označeny razítkem a podpisem autorizované osoby a tento nedostatek byl napraven během odvolacího řízení. Označení výkresů autorizovanými osobami však nemohlo zkrátit žalobkyni ani jiné účastníky na právech, neboť do řízení nepřineslo žádné nové skutečnosti. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být dána možnost účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

V daném případě však osoba zúčastněná na řízení nepředložila žádný nový podklad (viz str. 8 napadeného rozhodnutí).

Ohledně osmé námitky osoba zúčastněná na řízení uvedla, že technická zařízení umístěná na střeše nemají vliv na osvětlení sousedních objektů, jak vyplývá ze studie osvětlení vypracované společností A. W. A. L., č. zak. 20100560 v 1/2011. Tato studie nadto s umístěním technických zařízení na střeše pracovala. Rovněž je třeba mít na paměti, že v rámci územního řízení se umísťují stavby, nikoliv technická zařízení.

Dne 10. 1. 2014 podala osoba zúčastněná na řízení repliku, kterou reagovala na vyjádření žalovaného ze dne 10. 9. 2013. Shodla se s argumentací žalovaného a zopakovala své vyjádření ze dne 13. 8. 2013.

Soud o věci jednal podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť jeho nařízení účastníci nepožadovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Soud neprovedl důkaz správním spisem, jak žalobkyně navrhovala, neboť si jej soud od žalovaného vyžádal a vychází z něj při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí. Soud neprovedl ani další důkaz navržený žalobkyní, a sice fotografiemi z probíhající výstavby, když skutkový stav považoval pro posouzení právní otázky za dostatečně objasněný.

Pro větší přehlednost soud rozdělil argumentaci žalobkyně do několika okruhů, kterými se bude zabývat v následujícím pořadí: nejdříve posoudí soulad územního rozhodnutí se stavebním povolením, konkrétně 1) otázku výšky stavby a 2) počtu bytů; dále se bude zabývat problematikou 3) hygienických limitů hluku a 4) chybějící části projektové dokumentace.

Rovněž soud předesílá, že případ posoudil podle stavebního zákona ve znění účinném před novelou č. 350/2012 Sb. (tj. před 1. 1. 2013), neboť podle přechodných ustanovení této novely (čl. II, bod 14) se „*správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů*“. V dané věci bylo vydáno napadené rozhodnutí dne 6. 5. 2013.

Ad 1) Žalobkyně ve své *první žalobní námitce* namítla, že povolovaná stavba nerespektuje závaznou podmínku územního rozhodnutí co do své výšky. Soud k tomu poukazuje na podmínku č. 2 písm. d) územního rozhodnutí, podle které bude „*výška atiky 5. NP v západní schodišťové sekci max. 15,50 m nad úrovní ± 0, ve východní schodišťové sekci max. 16,5 m nad úrovní ± 0*“. Tuto podmínku je přitom třeba chápat jako závaznou pro projektovou dokumentaci, resp. pro následující stavební povolení ve smyslu § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Ze Souhrnné technické zprávy (bod B. 1. 2 – „Urbanistický koncept“) přitom vyplývá, že žadatel/osoba zúčastněná na řízení počítá s instalací technických zařízení (dojezdů výtahů, jednotek vzduchotechniky, solárních kolektorů apod.) na střechu 5. nadzemního podlaží, které svou výškou nepřesáhnou výšku atiky o více než 1,5 m. Mezi stranami je sporná především otázka, zda je nutno zmíněná technická zařízení promítnout do závazných podmínek územního rozhodnutí, resp. zda hrají roli při stanovení celkové výšky stavby.

Dle § 92 odst. 1 stavebního zákona „územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby (...)“. Podle odst. 5 téhož ustanovení „obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis“, konkrétně vyhláška o územním řízení (č. 503/2006 Sb.). Mezi tyto náležitosti přitom dle § 9 odst. 1 vyhlášky o územním řízení patří:

- a) *druh a účel umísťované stavby,*
- b) *katastrální území a parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umísťuje,*
- c) *umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb,*
- d) *určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, maximální výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě,*
- e) *vymezení území dotčeného vlivy stavby.*

Lze souhlasit s argumentem žalobkyně, že územní rozhodnutí umísťuje stavbu, a to včetně jejích rozměrů, jež jsou závazné pro navazující stavební povolení; v této souvislosti je však třeba posoudit, které prvky stavby se obligatorně zanášejí do podmínek územního rozhodnutí. Z výše citovaného ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s ust. § 9 odst. 1 vyhlášky o územním řízení vyplývá, že v podmínkách územního řízení se závazně vymezují pouze základní údaje o stavbě, mj. její objem a výška, která se v případě plochých střech určuje pomocí výšky atiky. Je tedy třeba dát zapravdu žalovanému, že „konstrukce technického zařízení se do podmínek územního řízení neuvádějí, pokud svým objemem na stavbě nevytvářejí dominantní architektonický prvek“. Tomuto výkladu odpovídá rovněž obsah přílohy č. 4 k vyhlášce o územním řízení (ve znění účinném do 28. 3. 2013), která určuje náležitosti a rozsah dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Podle části D písm. c) přílohy č. 4 totiž platí, že ve výkresové dokumentaci se uvádí „celkové urbanistické a architektonické začlenění stavby do území a základní funkční, objemové a dispoziční řešení, výšky jednotlivých objektů a jejich architektonický výraz“. Až ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona uvádí „Ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem....“ Z uvedeného je zřejmé, že konkrétní technická zařízení (vzduchotechnická zařízení, odvětrání kanalizací, výtahové šachty apod.), tvořící nedílnou součást stavby a sloužící k jejímu užívání, se zakreslují až do projektové dokumentace k žádosti o vydání stavebního povolení, neboť bližší specifikace takových technických zařízení je předmětem navazujícího stavebního řízení.

Stavební úřad ani žalovaný proto nepochybili, když při vydání stavebního povolení vyšli z podkladů stavebního řízení (projektové dokumentace, Souhrnné technické zprávy – bod B.1.2., výkresu půdorysu střechy), z nichž vyplývá, že se na ploché střeše domu mají nacházet ke středu střechy rozmístěné objekty vyústění světlíků, chladících jednotek-VZT, komínů, dojezdů výtahů, solárních kolektorů apod. Jedná se tedy o lokálně umístěná zařízení, která ve výšce 1,5 m nad atikou nevytváří na střeše dominantní prvek. Takovým výrazným prvkem není ani objekt na střeše domu ze severního pohledu, na který žalobkyně poukazuje (výkres „pohledy sever, východ F.1.1 12), neboť výšku budovy stanovenou v podmínce 2 d) územního rozhodnutí (výška atiky 5.NP v západní schodišťové sekci max. 15,5 m nad úrovní +/- 0, ve východní schodišťové sekci max. 16,5 m nad úrovní +/- 0) nezvyšuje ani o předpokládaných 1,5 m (jeho kóta je +17,160 nad úrovní +/- 0), jak vyplývá z dokumentace k územnímu řízení (výkresy D 6.1 a D 6.2) a stavebnímu povolení (Souhrnná technická zpráva bod B. 1. 2).

Není tak zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že by technická zařízení mohla zastiňovat její dům. Sama žalobkyně stínění technickými zařízeními nijak nedokládá (např. odborným vyjádřením či znaleckým posudkem), ač jejich existenci předpokládaly již podklady pro územní řízení, o kterých žalobkyně věděla, jak ostatně vyplývá i z podané žaloby (bod III. 1.). V územním řízení byla přitom předložena Studie proslunění a denního osvětlení (A.W.A.L. 1/2011), která nebyla v tomto smyslu v žalobě proti územnímu rozhodnutí napadena (rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 A 148/2012 ze dne 27.9.2016). Pokud tak žalobkyně činí až v nyní projednávané věci a svá tvrzení nijak nedokládá, nemůže být se svojí námitkou úspěšná.

Soud proto vešel na závěr stavebního úřadu a žalovaného, že konstrukční prvky technického vybavení a technického zařízení nejsou nosným prvkem pro základní objemové řešení stavby, její výšky ani architektonického výrazu, neboť se jedná o lokálně umístěná zařízení, která ve výšce 1,5 m nad atikou nevytváří na střeše dominantní prvek, proto k nim právem v podmínkách územního rozhodnutí nebylo přihlíženo při stanovení maximální výšky stavby.

2) Dále se soud zabýval žalobní námitkou, podle níž stavební povolení nerespektuje územní rozhodnutí co do počtu bytů. Podle obsahu spisového materiálu se územní rozhodnutí zmiňuje o počtu bytů v podmínce č. 2 písm. e), kde ukládá „*počet a velikost bytů bude odpovídat počtu odstavných a parkovacích (návštěvnických) stání podle podmínky č. 9 tohoto rozhodnutí*“, v odůvodnění u kapacity a popisu stavby pak uvádí 18 bytů velikosti nad 100 m² a 17 bytů velikosti do 100 m² (tedy 35). Tento počet bytů uvedený až v odůvodnění územního rozhodnutí však není závazný pro navazující stavební povolení, neboť podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad přezkoumává, zda je „*projektová dokumentace zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu*“. Z toho vyplývá, že projektová dokumentace a následné stavební povolení musí respektovat výhradně podmínky územního rozhodnutí, nikoliv jeho odůvodnění.

Stejně tak soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že nelze klást rovnítko mezi dokumentací zpracovanou pro účely vydání stavebního povolení a dokumentací pro vydání územního rozhodnutí. V prvním případě se projektová dokumentace stává součástí stavebního povolení, což plyne zejména z jeho podmínky č. 1, a rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 30/2012-44, nebo nověji rozsudek ze dne 26. 2. 2015, č. j. 7 As 261/2014-42). Naproti tomu se součástí územního rozhodnutí nestává dokumentace k územnímu rozhodnutí, ale toliko grafická příloha podle § 9 odst. 5 vyhlášky o územním řízení, kterou je stavební úřad povinen doručit účastníkům řízení (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83). Žalovaný si proto v napadeném rozhodnutí nijak neprotiřečí, neboť namítaný rozpor je zapříčiněn odlišným charakterem obou dokumentací.

Na tomto místě soud rovněž považuje za vhodné připomenout rozsah žalobní legitimace žalobkyně. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona „*účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo (...)*“. V tomto smyslu žalobkyně není oprávněna namítat obecný rozpor stavebního povolení s územním rozhodnutím, ale musí především argumentovat, že tímto rozporem byla zkrácena na svých právech. Žalobkyně v žalobě k danému žalobnímu bodu totiž dále uvádí, že stavební úřad svým postupem obchází rozhodnutí o umístění stavby včetně jejího působení na okolí, jež se promítne do objemu dopravy v klidu, množství odpadů, spotřebované energie a vody. S tímto argumentem však nelze souhlasit; předně nelze dovodit, že by byla žalobkyně jakkoliv dotčena na svých právech zvýšením spotřeby energie a vody v dané oblasti, či větší produkcí

odpadů. Uvedené platí i pro namítanou dopravu v klidu – ze správního spisu vyplývá, že byla řádně splněna podmínka č. 2 písm. e) územního rozhodnutí, neboť počet odstavných míst odpovídá počtu a velikosti bytů (výpočet je proveden v souladu s čl. 10 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze). Problematika dopravy v klidu tedy nemůže mít dopad do práv žalobkyně. Otázku dopravního přetížení dané lokality žalobkyně v nyní projednávané věci neuplatnila, ale učinila tak v žalobě proti územnímu rozhodnutí ve věci sp. zn. 9 A 148/2012 a soud ji shledal důvodnou.

3) Dále soud posoudil otázku překročení hygienických limitů hluku, a to nejdříve ze stavební činnosti (*čtvrtá žalobní námitka*) a následně hluku z užívání stavby (*třetí žalobní námitka*).

K otázce hygienických limitů hluku (a to jak ze stavební činnosti, tak z užívání stavby) žalovaný uvedl, že její posouzení spadá do kompetence dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví. Pro stavbu bylo vydáno závazné stanovisko hygienické stanice, které je pro stavební úřad závazné a stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat jeho obsah. To samé dle jeho slov platí o hlukové studii, neboť se jedná o odborný podklad hygienické stanice pro vydání závazného stanoviska. Stanovisko hygienické stanice ve druhém stupni potvrdilo Ministerstvo zdravotnictví podle § 149 správního řádu a žalovanému nepřísluší toto stanovisko jakkoliv přezkoumávat. Správní řád totiž neupravuje žádný postup pro případ, že odvolatel nadále nesouhlasí s obsahem potvrzeného závazného stanoviska.

Soud na tomto místě k námitkám žalobkyně stran *hluku ze stavební činnosti a vad přezkumného stanoviska Ministerstva zdravotnictví* odkazuje na závěry učiněné k obdobné námitce v rozsudku ze dne 27.9.2016, č.j. 9 A 148/2012-56 (str. 18) ve věci umístění stavby, pro které rozhodnutí o umístění stavby zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť neshledal důvod odchýlit se od nich. Ve zbytku soud považuje jejich vypořádání za nadbytečné s ohledem na skutečnost, že na danou stavbu byl již vydán kolaudační souhlas, stavba je postavena (záznam ze dne 27.2.2017). Pro úplnost však poukazuje na závěry zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. pod č. 3018/2014 Sb. NSS uvedl, že pokud se „nevypořádá nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil“. Byť tedy žalovaný není kompetentní k přezkoumání závazného stanoviska hygienické stanice, je nezbytné, aby odvolací námitky žalobkyně byly dostatečně vypořádány a žalovaný ověřil, zda nadřízený správní orgán (Ministerstvo zdravotnictví) na její odvolací námitky dostatečně reagoval a tak tomu nebylo.

K námitkám žalobkyně stran *hluku z užívání stavby a tvrzených vad závazného stanoviska hygienické stanice a přezkumného stanoviska Ministerstva zdravotnictví* soud z obsahu spisového materiálu zjistil, že studie hluku (Hluková studie Akustika Praha s.r.o. ze dne 4.5.2012, číslo zprávy 294.1-SHR-12) na str. 3 (v části „Popis situace“) popisuje objekt jako sedmipodlažní, rozdělený na pět nadzemních (NP) a dvě podzemní podlaží (PP), když první PP pod nivelitou ulice Na Dlážděnce je využito převážně pro parkování automobilů, technické zázemí, sklepy bytů, v jižní části vstup do zde umístěných mezonetových bytů, na něž navazuje „spodní úroveň“ druhého PP s předzahrádkami k těmto bytům. Nadzemní část objektu podélného obdélníkového tvaru je rozdělena na dvě schodišťové sekce se vstupy ze

severní strany od ulice Na Dlážděnce. V prvním, druhém a třetím NP obdélníkového půdorysu jsou byty orientované svými otevřenými obytnými terasami jižním směrem, byty v prvním NP mají předzahrádky. Čtvrté a páté NP svou hmotou uspořádané jako členitější nástavba nad základní hmotou objektu obsahují kombinaci mezonetových a jednoúrovňových bytů, vždy s maximálním využitím přilehlých ploch střech a teras v návaznosti na obytné prostory bytů. Výška technických zařízení (*dojezd výtahu*, jednotky VZT, solární kolektory apod.) *na střeše 5.NP* nepřesáhne výšku atiky o více než 1,5m.

Hluková studie tak zmiňuje technická zařízení, včetně dojezdu výtahu, která budou umístěna na střeše stavby, vychází přitom z předložené projektové dokumentace. Na str. 5 studie („Technická zařízení“) dále uvádí seznam technických zařízení, jež přispívají ke vzniku hluku jako standardního technického vybavení budovy (vzduchotechnika, klimatizace, osobní výtah) s tím, že venkovní jednotky klimatizace bytů ve vyšších podlažích budou umístěny na střeše domu. *Výtahy* mají být umístěny vedle schodišť, *mají procházet přes všechna podlaží objektu*, podle projektu budou instalovány výtahy Schindler 6200 EC se strojem v šachtě, podle informace výrobce je hluk stroje $L_{Aeq} = 67 \text{ dB/1m}$, hluk seřazených dveří $L_{Amax} = 50 \text{ dB}$, šachty výtahů nesousedí s obytnými místnostmi bytů. Ze str. 6 studie („Ochrana před hlukem“) je zřejmé, že dle zpracovatele jsou pro hluk v okolí objektu podstatné klimatizační jednotky na střeše, respektive výdechy vzduchotechnických zařízení tamtéž; přičemž podle provedených výpočtů ani za současného provozu všech uvedených zařízení na plný výkon hluk v chráněném venkovním prostoru a v chráněném venkovním prostoru staveb nepřesahuje hodnoty hygienických limitů pro denní a noční dobu. Zpracovatel studie tedy uvažoval při výpočtu hladin akustického hluku v okolí objektu (jak vyplývá z textu i obrázku č. 3 na str. 6) hluk z klimatizační jednotky na střeše, respektive výdechů tam umístěných vzduchotechnických zařízení, nikoli hluk z dojezdů výtahů, který podle obsahu stanoviska považoval za marginální. Vyjádřil se rovněž k průzvučnosti stěn a stropů („Neprůzvučnost konstrukcí“ str. 6), které shledal vyhovující z hlediska požadavků dané ČSN i pro oddělení bytů od garáží. Podle „Závěru“ studie (str. 7) automobilový provoz související s užíváním projektovaného domu ani *předpokládatelná technická zařízení nebudou* zdrojem hluku, který by vyvolal překročení hygienického limitu hluku v denní ani noční době.

Souhrnná technická zpráva (FACT s.r.o. 08/2011) v části B.1.2 („Urbanistické a architektonické řešení stavby, popřípadě pozemků s ní souvisejících“) pojednává o technických zařízeních (*dojezd výtahu*, jednotky VZT, solární kolektory apod.) *na střeše 5.NP objektu*.

Závěry akustické studie zpracovala Hygienická stanice hlavního města Prahy (ze dne 10.7.2012) do svého závazného stanoviska, kde uvedla, že s návrhem dokumentace pro stavební řízení souhlasí. Tento souhlas ovšem vázala na splnění 3 podmínek podle § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (otázky hluku z užívání stavby se týká 2. a 3. podmínka): 2) *před započetím užíváním stavby je nutné předložit protokol o měření hladin hluku osvědčující, že v chráněných vnitřních prostorech navrhovaného objektu není překročen z provozu stacionárních zdrojů hluku hygienický limit* (přesně konkretizován) a 3) *Současně musí být prokázáno měřením, že hluk z provozu VZT nepřekračuje v chráněném venkovním prostoru staveb hygienický limit* (přesně konkretizován) v době od 22:00 do 6:00 hod. Z právě uvedeného vyplývá, že podmínka č. 2 se týká vnitřních prostorů objektu a na práva žalobkyně má vliv toliko podmínka č. 3, která se zabývá chráněným venkovním prostorem staveb. Rovněž lze dovodit, že podmínka č. 3 počítá výhradně s měřením hluku z provozu vzduchotechniky, nikoliv z dojezdů výtahů.

Stavební úřad ohledně námítky překročení limitů hluku *při užívání stavby* ve svém rozhodnutí o povolení stavby odkázal na studii hluku ze dne 4. 5. 2012 s tím, že podle ní stavba svým provozem nebude negativně zatěžovat okolí. Dále uvedl, že studie pracuje se

všemi technickými jednotkami v objektu, včetně namítaných dojezdů výtahů, neboť zpracovatel na str. 3 studie vychází z popisu situace, která počítá s dojezdy výtahů na střeše 5. nadzemního podlaží. Hygienická stanice své požadavky týkající se limitů hluku uvedla v podmínkách závazného stanoviska a byly zpracovány do podmínky č. 7 stavebního povolení. Tyto limity tedy nesmí být překročeny.

K podanému odvolání žalobkyně uvedené potvrdilo Ministerstvo zdravotnictví ve svém stanovisku ze dne 14.3.2013 („Žádost o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy č.j. HSHMP 31275/2012 ze dne 10.7.2012 - odvolání proti rozhodnutí o povolení stavby „Bytový dům Trojské výhledy“ Praha 8“), kdy k namítanému hluku z dojezdů výtahů uvedlo, že k ochraně obyvatel před hlukem ze stacionárních zdrojů, tj. včetně provozu výtahu, byla stanovena podmínka č. 2 stanoviska HS z čehož je zřejmé, že se HS hlukem z výtahů zabývala, před užíváním stavby bude hlučnost výtahu jako stacionárního zdroje doložena měřením, když výpočet hluku z provozu výtahu včetně dojezdů není součástí akustické studie, neboť se jedná především o hluk šířený konstrukcí objektu, pro jehož predikci není k dispozici validovaná metodika výpočtu. Stejně tak jako pro výpočet hodnot deskriptoru hluku L Amax, tyto hodnoty lze zjistit pouze měřením, k čemuž směřuje citovaná podmínka stanovená v závazném stanovisku HS, aby byl před započítáním užívání stavby předložen protokol o měření hluku v chráněných vnitřních prostorech objektu (kde bude uvažován rovněž hluk z výtahu) a ve vnějším prostoru staveb má být měřen pouze hluk z provozu vzduchotechniky.

Podle stanoviska soudu žalovaný nepochybil, když v napadeném rozhodnutí odkázal na přezkumné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, z něhož je patrné, proč akustická studie při měření nepočítala s hlukem z dojezdů výtahů, resp. proč není hluk z dojezdů výtahů zahrnut do podmínek závazného stanoviska hygienické stanice. Závazné stanovisko HS a přezkumné stanovisko Ministerstva zdravotnictví při vědomí rozhodné právní úpravy (§ 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací) vyšlo z platné právní úpravy a podkladů stavebního řízení, zejména hlukové studie, v níž její zpracovatel uvedl mj. i konkrétní technické parametry instalovaných výtahů, hlučnost jejich stroje s ventilátorem a dovodil, že výtahy, včetně jejich dojezdů, nebudou talkovým zdrojem hluku pro okolí objektu, který by měl být vzat studií v úvahu, ale že podstatným zdrojem hluku bude klimatizační jednotka, respektive výdechy vzduchotechniky umístěné na střeše pátého NP domu, o kterých také ve studii blíže pojednal a podrobil je konkrétnímu měření. Za tohoto stavu soud neshledal závazné stanovisko HS a přezkumné stanovisko Ministerstva zdravotnictví za nepodložené ani nepřezkoumatelné, když obě obsahují relevantní a logické důvody pro závěry v nich uvedené. Shora citovaný rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5 A 241/2011-69 se proto neužije, neboť „*nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska*“ na odvolací námitku žalobkyně řádně reagoval a žalovaný po něm nemusel žádat nápravu. Ostatně sama žalobkyně ani k této žalobní námitce kromě obecného nesouhlasu s hlukovou studií a nesouhlasu s navazujícími stanovisky HS a Ministerstva zdravotnictví oponentní odborné stanovisko (odborné vyjádření, znalecký posudek apod.) nepředložila a její argumenty tak znovu zůstaly v rovině tvrzení. Námitku žalobkyně je tedy možné považovat žalobou napadeným rozhodnutím za dostatečně vypořádanou a rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné.

Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného se však stala jeho argumentace v písemném vyjádření k žalobě, kde v tomto směru uvedl, že „*z půdorysů jednotlivých podlaží a jednotlivých řezů vyplývá, že dojezdy obou výtahů, které stavba obsahuje, jsou ukončeny již ve 4. NP a přístup do 5. NP je řešen pouze schodištěm*“. Uvedené je totiž zcela v rozporu se

shora zmíněným obsahem spisového materiálu (územní rozhodnutí – podmínka č. 19 ve spojení s projektovou dokumentací pro stavební řízení, Souhrnnou technickou zprávou - bod B.1.2, hlukovou studií str. 3, 5, apod.) jakož i odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu (str. 6, 7, 11, 13, 14) a žalovaného (str. 7). I když není vyjádření žalovaného správního orgánu součástí žalobou napadeného rozhodnutí a mělo by pouze k jednotlivým žalobním bodům ozřejmit závěry již v rozhodnutí přijaté, nemohl soud tento zásadní rozpor v argumentaci žalovaného přehlédnout a ponechat bez povšimnutí, neboť v tomto rozsahu narušuje jinak konzistentní závěry správních orgánů obou stupňů. Na žalovaném tak v dalším řízení bude, aby zjištěný nesoulad vysvětlil a jednoznačné stanovisko vtělil do důvodů svého rozhodnutí.

4) Nakonec se soud zabýval námitkou vad projektové dokumentace. Žalobkyně v *šesté* a *sedmé* žalobní námitce uvedla, že v projektové dokumentaci chybí část Zásady organizace výstavby. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobkyní uplatněné tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť projektová dokumentace tuto povinnou část obsahuje, je opatřena razítkem Úřadu Městské části Prahy 8 ze dne 22. 10. 2012 a není tak pochyb o tom, že byla stavebnímu úřadu předložena společně s ostatní projektovou dokumentací. Dále žalobkyně namítla, že stavebnímu úřadu byl předložen namísto platné projektové dokumentace pouze její koncept. Mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení není sporu, že v odvolacím řízení byl namítaný nedostatek odstraněn – některé její části byly dodatečně označeny razítkem a podpisem autorizované osoby. Žalobkyně však tvrdí, že jí dodatečná validace dokumentace nebyla oznámena, přitom však konkrétně neuvádí, jak se tento postup stavebního úřadu dotkl jejích práv (kromě skutečnosti, že „nečekala“, že bude stavební povolení vydáno). Dle § 36 odst. 3 správního řádu sice platí, že účastníkům musí být dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, o to však v dané věci nešlo. Osoba zúčastněná na řízení totiž dodatečným podepsáním projektové dokumentace do řízení nevnesla žádný nový podklad, který by měl vliv na práva a povinnosti účastníků řízení, když pouze odstranila nedostatek, který nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Doplněním razítka a podpisu autorizované osoby na projektové dokumentaci nedošlo ke změně (věcného) obsahu stavebního povolení a žalobkyně tak nemohla být zkrácena na svých právech namítat jeho nezákonnost, což ostatně v podaném odvolání učinila. Soud proto žalobní námitku neshledal opodstatněnou.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal náklady řízení za zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení, sestávající ze dvou hlavních úkonů právní služby po 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 9.800,-Kč.

Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková